

fișa casei

PROPRIETATEA

O gospodărie săsească din satul Hărman, aflat la 10 km de Brașov.

SUPRAFAȚĂ

2 500 mp de casă, anexe, curte interioară și grădină.

CAMERE

8 camere, 8 băi, 2 bucătării, un studio-galerie și alte anexe.

ESTIMATĂ LA

650 000 euro

M-am întors acasa

O casă acasă, ca o mică societate culturală, plină de prieteni, mobilă veche restaurată, gemuri de corcodușe, vin roșu sec și pălării cu voalete, un vis pe care Marcela Cosnean și-l împlinește după ani lungi trăiți prin țări îndepărtate.

TEXT OANA LIVADARIU FOTO PETRUȚ CĂLINESCU

Era așa frumoasă când am luat-o, atâta era de frumoasă cum se vedea din stradă, cu gemuri mari și sprâncene de zidărie pictată... A fost dragoste la prima vedere. Ca la oameni." Era în 1994 și Marcela se întorcea acasă; acasă în România, după mulți ani trăiți în Germania. Se schimbaseră multe și nu prea. Trecuse pe-acolo revoluția, dar încă nu aveau gaze, căldură, apă în casă... totul era improvizat. În casa de pe strada principală din Hărman, un sat aflat în țara Bârsei, la 10 km de Brașov, Marcela Cosnean se întorcea în timp. Îi amintea de adolescența ei petrecută la Brașov, de toți sașii care părăsiseră în masă satele, de visul ei neîmplinit de-a avea o casă ca o mică societate culturală, plină de prieteni, mobilă veche

restaurată, gemuri de corcodușe, vin roșu sec și pălării cu voalete. „Pentru mine, să trăiesc liber în România e ca și cum aș trăi un vis. Să-mi pot cumpăra casa asta, să fac toate lucrurile astea... sunteți prea tineri ca să înțelegeți.”

OACHESĂ, CU FAȚA LA STRADĂ

Până să o găsească, Marcela a văzut multe case. A scanat toate satele din zona Brașovului, în special pe cele săsești, pentru că îi place foarte mult organizarea asta cu case la stradă și curți interioare și pentru că gospodăriile săsești erau construite temeinic, de meșteri adevărați. „Nici una nu m-a mișcat așa cum a făcut-o casa asta. Proprietarii emigraseră după revoluție în Germania și locuiau aici niște români »

„Pentru mine, să trăiesc liber în România e ca și cum aș trăi un vis. Să-mi pot cumpăra casa asta, să fac toate lucrurile astea... sunteți prea tineri ca să înțelegeți.”

care nu știau să se poarte cu o casă ca asta. Am aflat adresa proprietarilor și m-am dus după ei în Germania. La scurt timp am semnat actele.” Gospodăria fusese pe vremuri o frumusețe. Casa avea două camere la stradă, una care dădea spre curtea interioară și o bucătărie. Erau printre puțini oameni care aveau apă și baie în casă. Câte case de la țară aveau așa ceva? Nici acum nu au, dar acum 50 de ani? „Aveau fântână în casă și tubulatură; pompau apa cu hidrofor. Erau extraordinar de gospodari sașii. Până și cocinile porcilor erau atât de minuțios făcute... cu canale de scurgere, cu fosă septică și un beton atât de bine turnat că m-am chinuit două luni să-l scot. Din păcate cocinile nu pot fi recuperate; nu li se poate da o altă destinație, dar grajdurilor, da. Calul este un animal foarte curat. Am păstrat și am restaurat toate grinzile vechi ale grajdului, alea sănătoase de care se agățau harnașamentele. Sunt atât de frumoase...” Din 1994 până astăzi

casa a crescut ca pâinea caldă. Acum are trei dormitoare cu trei băi, o mansardă uriașă cu baie, o bucătărie și un living, o spălătorie. Pe structura unei anexe a gospodăriei, Marcela a ridicat o nouă aripă a casei, în aceeași linie arhitecturală, pe care a transformat-o într-un „Bed&Breakfast” cochet, cu pereți văruiți și bărne la vedere. Apartamentul are două dormitoare, două băi și un living cu bucătărie deschisă. Tot în regim de dempensiuine, Marcela mai poate pune la dispoziție o garsonieră foarte mare și răcoroasă, cu obloane și pătuț de lemn pentru copii.

ANEXE CU ȚIGLĂ ROȘIE

Lucrările de extindere din ultimii ani au integrat și fostul grajd, care s-a transformat într-un studio-galerie, plin de mobilă veche recondiționată de Marcela, un pian cu coadă și covoare de lână vopsite în culori vii. Casa a rămas incremenită în proiect între 1994 și 2001; și asta pentru că Marcela a »

plecat din nou din țară, dar când s-a întors, s-a întors definitiv și nu a mai lăsat casa din mână. A început minuțios să deseneze planuri pe hârtie, să ciocănească fiecare bucățică de țiglă și fiecare bărnă de lemn, a evaluat pagubele nelocuirii și s-a pus pe treabă. Structura casei s-a schimbat complet, s-a mărit, între timp s-au tras gaze și apă, a mansardat-o, a extins-o. Când a gândit

extiderea, Marcela a păstrat întotdeauna prima propoziție a casei inițiale. Întreaga casă arată astăzi atât de coerent, încât pare că a fost dintotdeauna așa, mai precis din 1904, anul de construcție al casei mamă. „Am recuperat tot ce am putut recupera, am înlocuit acoperișul, dar am recuperat fiecare cărămidă, țiglă, bărnă și le-am refolosit în alte părți ale casei. Beciul a rămas intact. »

Marcela Cosnean

„EU SUNT ÎNVĂȚĂTOARE”

Dar pentru că a fost foarte mulți ani plecată din țară și nu a putut profesa asta, s-a reorientat către un domeniu cu care cocheta din adolescență: designul de interior. Marcela are trei copii care au 32, 30 și 16 ani.

„ÎMI PLACE SĂ GĂTESC”

Marcela are o grădină uriașă cu plante aromatice, legume proaspete, frunze de rubarbă și pomi fructiferi. Răsăritul o găsește mereu în grădină, pigulind și stropind straturile. Dacă o auzi vorbind despre mâncare, ai impresia că ai ajuns într-un templu slow food, iar dacă cobori în beci, borcanele de dulceturi și „chutney” autohton sunt înșirate pe lângă zid ca bilele din mătânie.

„VREAU SĂ AM CASA PLINĂ DE PRIETENI”

Visează dintotdeauna să facă la ea acasă o societate culturală care să adune oameni care se bucură de aceleași lucruri. La ea în curte, o dată pe lună au loc adevărate târguri vintage cu rochii, mobilă veche și mâncăruri alese.

CONTACT:

0740.090.987
mcosnean@gmail.com

APARTAMENTUL poate fi închiriat în regim de demipensiune și costă 100euro/noapte/6 persoane. În preț este inclus un „mic mare dejun” slow food plin de energie din grădina din spate.

STUDIUL are baie proprie, un pătuț pentru copii și costă 60euro/noapte 2 persoane.

Nu pot să concep o casă fără beci, iar beciurile săsești sunt o operă de artă. Sunt foarte adânci, construite doar din materiale naturale; nu au beton, numai zidărie manuală, pe jos e doar nisip sau lut. Eu am pavat din motive practice cu cărămidă, dar el inițial era cu lut, și mi-ar fi plăcut să rămână așa. Rezistă legumele foarte bine. Beciul e orientat spre nord și nu bate soarele. Vara poți lăsa gemurile deschise să se aerisească, iar iarna nu îngheață niciodată nimic, poate să fie 50 minus pentru că este bine săpat în pământ.” Casa este atât de atent lucrată în detaliu încât prima întrebare pe care ți-o pui este cu ce meseriași a lucrat? Unde i-a găsit? Există în satul Hărman ultima comunitate de vechi meseriași care mai știu să lucreze cu tehnici tradiționale? Nu. Marcela a lucrat cu oameni tineri, fără experiență, dar flexibili și curioși, dornici să învețe. »

Marcela Cosnean face lenjerie vintage de pat, din in și bumbac, cu broderii fine și parfum de levănțică. La început a făcut pentru paturile din casă, dar musafirii care au rămas peste noapte au fost atât de entuziasmați, încât au convins-o să coasă lenjerii în serii mai mari și să le vândă. Acum Marcela are o colecție minunată de lenjerie pentru paturi de copii, un cadou perfect pentru un botez.

MEȘERIAȘUL CU MÂNA DE AUR

„Când am început șantierul, primii muncitori pe care i-am adus au fost un dezastru. Îmi propuneau rigips și parchet melaminat. Habar nu aveau să zugrăvească, aveau tot felul de inițiative de prost gust... culmea, cu cele mai bune intenții. Ajunsesem să-i rog să facă cum cred ei că e mai urât și așa reușeam să scot cât de cât o vâruială firească, naturală, nefinisată. Șantierul a durat un an și jumătate. A fost o experiență foarte grea. Eram singură și în fiecare zi coordonam câte nouă muncitori. A fost dificil și cu mentalitatea. O femeie să strunească nouă bărbați...” Ce te uluiește în casa asta este tocăria. Fiecare toc de ușă și de fereastră este restaurat impecabil. „Am avut un om din sat care a stat lângă mine pe toată perioada șantierului, un om simplu, dar de o inteligență nativă extraordinară; eu nu

Apartmentul pe care îl închiriez în regim de „Bed & Breakfast” are două dormitoare, două băi și un living cu bucătărie deschisă.

„Nicio altă casă din viața mea nu m-a mișcat așa cum a făcut-o casa asta.”

am mai întâlnit un om atât de talentat care să știe să facă tot. Cu el am făcut ușile, grinzile, obloanele, podeaua. Tot ce este lemn în casa asta, cu el am scos la lumină.”

VOALETE ȘI SCAUNE DESPERECHEATE

„Când am venit aici, nu am mai găsit niciun obiect în casă. Totul fusese devastat. Cu decorarea casei am luat-o de la zero. Nici eu nu am venit cu cine știe ce: dulapul din bucătărie pe care îl iubesc și l-am purtat cu mine prin toată lumea, câteva scaune, o duzină de valize vechi de piele, zeci de pălării și mănuși cu perle, zeci de perechi de cizme și pantofi din anii '70 și practic o mansardă de rochii croșetate, gulere cu dantelă, rochii cu paiete și ciucuri, voalete fără număr... Sunt înnebunită după hainele vintage. Nu am aruncat nimic, am păstrat totul de-a lungul anilor, fetele

mele poartă rochile mele din tinerețe.” Toată mobila din casă este cumpărată din bucăți mici și cu mânerulele tocite de la târguri de vechituri, de la depozite de antichități din jurul Brașovului și de la oameni care i-au bătut la poartă... pentru că vorba s-a dus din sat în sat că e o doamnă la Hărman îndrăgostită de mobila veche care restaurează orice mai are un suflu de viață, care își ține mirodeniile în săculeți de cânepă cusuți de mână, care face dulceață cu nuci, care își face singură așternuturi de in și le coase broderii, care croiește rochii de epocă și poartă pălării cu voalete, care o dată pe lună organizează târguri vintage la ea în curte, unde vin zeci de oameni cu colecții de haine, parfumuri cu pompiță, geamuri cu vitralii, și mobilier din case bătrânești; o doamnă cu ochi albaștri are o colecție impresionantă de scaune despercheate.